

Mila García Bonafé

entrevista

Eulàlia Vintró

***Segona tinenta d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona.
Presidenta de la Comissió de Benestar Social i Educació.***

Eulàlia Vintró i Castells, va néixer a Barcelona el 30 d'agost de 1945. En l'actualitat és catedràtica de Filologia Grega de la Universitat de Barcelona. Ha estat tesorera del Consell General de Col·legis i secretària general de la Universitat de Barcelona. Traductora d'Hipòcrates a la Fundació Bernat Metge i autora de diversos articles.

En l'àmbit polític, és militant del Partit Socialista Unificat de Catalunya, des de l'any 1974 i dirigent d'Iniciativa per Catalunya des de la seva fundació el 1987. Ha estat diputada al Parlament Espanyol, diputada al Parlament de Catalunya, regidora d'Ensenyament de l'Ajuntament de Barcelona, tercera tinenta d'alcalde i responsable de l'àmbit de Benestar Social de l'Ajuntament de Barcelona i en l'actualitat, des de 1995, és segona tinenta d'alcalde i Presidenta de la Comissió de Benestar Social i Educació. Té concedida la Creu d'Alfons X el Savi (1989) per la seva labor en el camp de l'educació durant l'època de la transició a la democràcia. El 1992, li fou atorgada la Medalla UNICEF, per la seva actuació a favor de la infància.

Aquests són els aspectes que fan referència a la vida pública de l'Eulàlia, la "Lali" per als amics. La meua relació amb ella data de.... fa molts anys. Des que la vaig conèixer, vaig trobar una dona amable, receptiva, disposada sempre a escoltar i que sempre trobava, i troba, en el seu escàs temps, un espai per als amics, la xerrada, el comentari, o –com en aquest cas– per contestar a preguntes, en algun cas impertinents, sempre de manera amable i propera.

L'any que vaig començar a donar classes com a professora d'Educació Física a la Universitat de Barcelona, a principis dels 70, vaig establir amb ella una relació de companya –encara cap de les dues teníem càrrecs– i ens dedicàvem a veure'ns al pati de la facultat de Filosofia i Lletres i comentar les nostres impressions sobre l'esport a la universitat i corríem a amagar-nos en algun despatx quan entraven els "grisos". Posteriorment, i quan ella va assolir la Secretaria general de la Universitat, vam establir contactes més professionals: com modificar l'estructura de l'esport universitari –caduca i lligada fortament als àmbits militars– i com aconseguir que els universitaris practiquessin un esport que fos alguna cosa més que una "maria" o unes competicions.

Realment, no vam aconseguir gran cosa, però sí que va quedar una relació que s'ha mantingut a través del temps en trobades esporàdiques i puntuals que han generat un fil de continuïtat que, finalment, ha permès la realització d'aquesta trobada, xerrada o entrevista. És un dels últims actes que la Lali fa com a política. Abandona la vida pública, després de vint anys intensos, per deixar la frenètica activitat política i tornar a la pau de l'aula universitària. Solament em queda agrair-li la seva disponibilitat i desitjar-li que tingui molta sort.

Mila García *En la seva joventut, havies practicat esport?*

Eulàlia Vintró A l'escola (vaig estudiar amb les Teresianes del Padre Poveda) vaig fer bàsquet. A la universitat també vaig practicar bàsquet amb els equips universitaris i durant bastant de temps, i com a oci, he fet tennis i esquí.

M.G. *Quan comences a interessar-te en l'esport de manera política?*

E.V. El primer contacte el vaig tenir, precisament amb tu, els anys 1978-1979, quan vam intentar racionalitzar l'esport universitari. Posteriorment, amb la meua incorporació a l'Ajuntament, com a responsable d'educació i malgrat no ser responsable de l'àmbit de l'esport, em vaig preocupar pels aspectes educatius de l'esport, intentant relacionar-los amb l'educació. Tot això gràcies a la presència de responsables i especialistes que hi havia, en aquell moment, a l'Ajuntament.

M.G. *Quina és la responsabilitat d'una institució com l'Ajuntament de Barcelona en relació amb l'esport?*

E.V. Tots els ajuntaments de més de vint mil habitants tenen la responsabilitat de la promoció i de la infraestructura esportiva ciutadana. No tenen responsabilitat educativa directa, però sí que han d'assegurar la dotació d'instal·lacions i la seva reforma i/o ampliació per possibilitar la pràctica de l'esport escolar. L'Ajuntament de Barcelona, quan es troba amb una escola que no té espais esportius, possibilita de forma gratuïta la utilització de poliesportius municipals per al desenvolupament de l'educació física escolar curricular. A més, fa una promoció per a la iniciació a la natació a Primària, de manera gratuïta, per a totes les escoles de Barcelona. També col·labora amb el Consell de l'Esport Escolar per ajudar al desenvolupament de la pràctica esportiva dels escolars. Per a persones no escolaritzades o amb dificultats, per a gent gran i per a dones, existeix una oferta per facilitar l'accés a la pràctica de l'activitat física.

M.G. *Com veus l'esport escolar?*

E.V. L'Ajuntament de Barcelona ha realitzat, aquest any passat, dues accions per saber què volen les nois i les noies sobre l'esport escolar. Una ha sigut el Congrés "L'educació física i l'esport en edat escolar a la ciutat de Barcelona" i l'altra un estudi sobre l'ús del temps lliure entre nois i noies de la ciutat.

Fonamentalment, hem après la importància de saber escoltar per canviar allò que no funciona i millorar allò que ja va bé.

Cada any s'organitza un congrés, Barcelona Identitats, en el qual participen entre 1.200 i 1.400 infants en edat escolar al voltant d'un tema proposat a l'escola, l'alumnat fa propostes i analitza les seves preferències. Gràcies a això hem trobat:

—diferent percepció entre els nois i les noies sobre la pràctica física.

—nois i noies situen en primer lloc la diversió en front dels resultats.

—la competitivitat està més induïda pels pares, entrenadors, societat, que per ells mateixos.

Caldria que en l'àmbit de l'educació física escolar es comencés a canviar la mentalitat i les intencions educatives, incidint més en la vessant formativa que en la competició. Per aconseguir això, fora necessari garantir formació i retribució dignes dels responsables i millorar les infraestructures allà on calgui.

M.G. *L'àrea del Benestar Social —de què ets responsable— i la dels Esports de l'Ajuntament; quins lligams tenen?*

E.V. El lligam és institucional des de 1987 quan es crea, per primer cop en tot l'Estat, l'àrea de Benestar Social, on s'incorporen, entre d'altres serveis, educació, esport, salut i serveis socials. Aquesta estructura, que després serà copiada per d'altres administracions, possibilita lligams entre tots aquests àmbits i permet l'organització de projectes i activitats que integren totes aquestes vessants. Per exemple, ens preocupem de la integració social de persones d'ètnies diferents, persones amb problemes físics i psíquics, etc., etc.

M.G. *La presència de dones en l'àrea esportiva municipal és molt minsa. A què creus que és degut?*

E.V. Suposo que per causes històriques. En l'actualitat encara associem les dones amb el benestar social i els homes amb l'esport. També és una realitat que l'àrea d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona ha fet molt pocs canvis entre el seu personal durant aquests últims vint anys.

M.G. *Per què les activitats adreçades a dones estan sempre unides a grups marginals?*

E.V. Ara, entre la gent jove, ja no es fa aquesta distinció, però entre la població adulta les diferències basades en una educació segregada i unes pautes de vida en què les dones participaven poc de la vida ciutadana, incloses les activitats físiques, obliga a realitzar accions positives per poder canviar. Però, entre la majoria de responsables que organitzen activitats, l'esquema clàssic no varia i continuen situant el sexe femení com un grup específic.

M.G. *Què van significar els JJOO de Barcelona per a l'esport?*

E.V. Una promoció puntual amb tots els avantatges que van significar per a la nostra ciutat i ajudes al desenvolupament de l'esport i els esportistes d'elit. Un cop passats els Jocs, haurien d'haver generat una infraestructura, a tots els nivells, sobretot econòmica, per continuar aquesta política; però sembla que en l'actualitat els nostres esportistes d'elit es veuen en alguna dificultat per continuar el seu treball.

M.G. *Quin lloc creus que ocupa l'esport entre els partits polítics?*

E.V. Un lloc poc important. Forma part del doble discurs: quan els preguntes, és important; però a l'hora de la veritat, no li dediquen la importància que diuen que té. La intervenció dels diferents partits polítics en l'àmbit esportiu és molt petita.

M.G. *Què opines del fenomen del futbol?*

E.V. Em preocupa la situació actual. Té una estructura molt agressiva. L'esportista està sotmès a unes lleis de mercat de bogeria. És brutal. Per altra banda, una gran part dels diners que mou, se situa al marge de la fiscalitat en tots els països europeus.

També em preocupa, i molt, que el futbol sigui l'espectacle més vist pels espectadors de la televisió. Com a mecanisme de formació quasi únic, és preocupant. En aquesta societat

alguna cosa no funciona... És molt perillosa l'aparició de grups de joves seguidors, on el futbol pot arribar a ser caldo de cultiu d'un fanatisme que pot desembocar en comportaments nazis. Tanmateix, el futbol, com a esport, em sembla bé.

També hi ha un altre tema del futbol que em preocupa. És el de l'especulació de terrenys lligat a les instal·lacions dels clubs. Les institucions accepten coses que, si no fos per la pressió dels seguidors, no tolerarien.

M.G. *Quines mancances trobes a l'esport en la nostra ciutat?*

E.V. Fonamentalment, crear un hàbit de pràctica esportiva ciutadana de manera normalitzada. Dotar l'esport d'un element de salut, de relació, d'oci, etc., al marge de les actuacions puntuals. Caldria no identificar l'esport com una obligació escolar solament, o com una imitació de l'esport d'elit. L'esport no pot estar solament en mans dels esportistes.

M.G. *Si fossis la responsable de l'esport a Catalunya, què t'agradaria fer?*

E.V. En primer lloc, normalitzar i simplificar els títols i el personal dedicat a l'àmbit de l'esport educatiu. En segon, una radiografia seriosa sobre les instal·lacions esportives i la seva rendibilitat i finalment, i sobretot, la meua preocupació fonamental continua sent la incorporació de l'esport com un element quotidià, ciutadà, personal i vivencial de tots els catalans.